

přivedl k víře, nebo věřícím, aby je poučil, utvrdil a povzbudil k horlivějšímu životu" (AA 6). "Uvnitř církevních obcí je činnost laiků tak nutná, že apoštolát pastýřů bez ní většinou nemůže dosáhnout svého plného účinku. (...) Farnost je viditelným příkladem celkového apoštolátu obce tím, že lidské odlišnosti v ní se vyskytující soustřeďuje a začleňuje do církevní univerzality. Ať si laici zvykají pracovat ve farnosti v nejtěsnějším spojení se svými kněžími. Po společném uvážení přinášejí do církevní obce k prozkoumání a řešení problému vlastní i problémy světa a otázky související se spásou lidí" (AA 10). "Ať jsou věřící apoštoly ve farnosti a diecézi, ale i v dobrovolných seskupeních. Sdružený apoštolát je také proto velmi důležitý, že často vyžaduje společnou akci. Za nynějších poměrů je zcela nutné podporovat na poli laické činnosti sdruženou a organizovanou formu apoštolátu" (AA18).

V církvi vidíme tyto známky:

1) je jedna, pro všechny lidi (všeobecná), založená na apoštolech 2) je v ní rovnost (Gal 3,28) 3) jsou v ní rozdílnosti (LG 12 a 32), kterými se vzájemně doplňují 4) je současně svatá i hříšná

Současné požadavky na farnost

Dnešní století se v mnohém podobá prvnímu, jako např. minorita křesťanů ve světě, vztah světa k církvi, jeho vztah k lidskému životu a k duchovním hodnotám. Od života dnešní farnosti se proto očekává totéž, co od církevních obcí prvního století. Základem je společná víra (1 Kor 15,1-7), která stále roste (Žid 6,1-2). Obec žije napodobováním Boha v lásce (1 Kor 13). To se projevuje v jednotě a snaze o prospěch druhých (Flp 2,2-4), v modlitbě díky a vede k radosti (1 Tes 5,16-22).

Nosným prvkem je společenství (Sk 2,42-47 a 4,32-35), které podporuje růst jednotlivců (1 Kor 10,23-24). V něm lze přijmout i výtku (Gal 6,1-2) a vyřešit vzájemné spory (1 Kor 6,1-4). Realizuje se zde spojení věřících se svým Pánem, jak sám Kristus slíbil: "Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich" (Mt 18,20). Dary, které věřící dostávají od Ducha svatého, jsou s užitkem používány (Řím 12,6-18) a působí moudré a laskavé chování vůči nevěřícímu okolí (Kol 4,5-6).

Před II. vatikánským koncilem panovalo přesvědčení, že charismata byla darem Ducha svatého prvotní církvi a že po rozšíření a stabilizaci církve zanikla. V žádném dokumentu se o tom nemluvilo, ale skutečnost byla taková, že se v životě církve neprojevovala. Řada dokumentů posledního koncilu nejen nehovoří o

charizmatech jako o mimořádných úkazech, ale z textu lze dokonce usoudit, že různé dary dostávají všichni pokřtění tak jako před staletími. Není zřejmě důležité, jak dlouho církev existuje, ale v jaké je situaci. Využít maximálně darů Ducha svatého je tedy dnes novým požadavkem na farnost.

Dnes snad více než dříve je třeba vést věřící, kteří jsou jen přítomní na mši sv., aby byli přítomní zbožně a aktivně. Aby ti, kteří jen chodí ke sv. zpovědi, aby odcházeli změněni, aby ti, kteří přijímají svátost biřmování, aby brali svou víru dospěle atd.

Staronový vztah se pak očekává i od hierarchické správy vůči laikům a naopak. Laici by měli brát vážně své křestní závazky a starat se o všechny záležitosti, které nemusí vykonávat kněz, s respektem k jeho úloze. Duchovní správce by se měl co nejvíce snažit o to, aby slyšel mínění svých věřících, vnímal je s vážností a až potom rozhodoval. Pokud jde o vztah charizmat a úřadu, má každý nositel úřadu odpovídající charizma, ale každé charizma s sebou nenese úřad.

"Je-li farnost církvi uprostřed lidských domovů, musí žít a působit hluboce zakořeněna v lidské společnosti a podílet se na jejích nadějích i dramatech Téhozouze může vyhovět farnost, jestliže na základě živého účastenství laiků zůstane věrná svému původnímu povolání a poslání být jak rád říkával papež Jan XXIII., vesnickou studnou, ke které přicházejí všichni žízňiví obyvatelé vesnice." (Chfl 27)

Farníci mají vytvářet rodinné prostředí i mimo kostel a jejich vzájemné lásky by si měla všimnout celá obec.

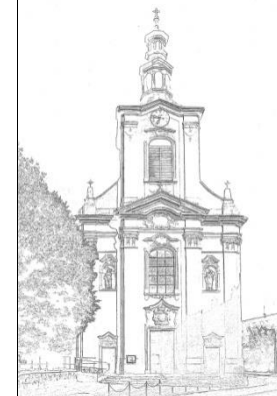
Mají stále doplňovat své náboženské a případně i profánní vzdělání, aby mohli přebrat některé části katecheze (část přípravy k svátostem, vyučování). Mají pronikat do krásy liturgie, vzdávat v ní poctu Bohu a aktivně se účastnit přípravy i slavení.

Společenství, které vytvářejí, nemusí mít všechny prvky popsané ve Skutcích apoštolů, ale musí mít stejného ducha. Není nutné např. mít společný majetek, ale bohatší by neměli přenést přes srdce tíživou chudobu spolubratra, aniž by mu pomohli.

Ke spinění těchto požadavků musíme ujít kus cesty. Musíme se na ni připravit, a to čím dříve tím lépe, má-li mít církev v naší oblasti budoucnost.

VÁCLAV Č. 26. (2019)

27.10. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice

30. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE Ne - v 9.30
Út - v 17.30
St - 8:00
Čt - 8:00
Pá - v 16.30

Modlitební skupina - Út 16.30 v kostele sv Václava, Lovosice

DD MILEŠOV Pá - 9:30

Mše v kostelích v okolí dle rozpisu

1.neděle v měsíci	Lukavec v 8:00
2.neděle v měsíci	Medvědice 8:00
3.neděle v měsíci	Sulejovice v 8:00
4.neděle v měsíci	Velemín v 8:00
5.neděle v měsíci	-----

Náboženství pro školní děti je v úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

farní kavárna je na faře každou neděli po mši

Aktuality:

- Mše sv. které si přejete odsloužit za své umysly se zapisují v sakristii.

Farnost dnes a zítra - Jaromír Neugebauer

Kapitola 1. **Současný stav**

Má-li dojít k změně, je dobré si uvědomit, jaký je současný stav a co změnu potřebuje, a až v druhém kroku stanovit cíl, ke kterému máme směřovat.

Běžné chápání církve

Chápání církve není jednotné. I když obyvatelstvo rozdělíme na věřící, pokřtěné nepraktikující a nevěřící, bude v každé skupině značný rozptyl. U většiny lidí, i věřících, je se slovem církev spojen pojem hierarchie - a to zcela, nebo do značné míry - jako synonymum.

Věřící, kteří pravidelně využívají svátostné služby církve, mají k ní samozřejmě kladný vztah, církev i její představitele ctí a snaží se ji podpořit. Třeba podpisem na petici. I mezi nimi však velká část chápe církev jako zařízení, které zajistí vstup do nebe. Plní tedy požadavky, které církev na ně klade, pokud je znají a pokud jejich závaznost pro sebe uznávají. Znají jich však velmi málo, často končí u desatera.

Ti, kteří v církvi jsou, ale života církve se neúčastní, mají - kromě výjimek - jen nepatrné vědomosti, necítí se ničím vázání a žijí téměř, nebo úplně stejně, jako ateisté. Značnou část této skupiny lze zcela zařadit mezi nevěřící, protože kromě křtu kontakt s církví nikdy neměli. Vztah celé této skupiny k instituci církve je rozmanitý: od nepřátelství až k uznání její jakési prospěšnosti, většinou však vnímané jen mlhavě.

Mezi nevěřícími je to podobné, ale i u lidí spravedlivých je často znát, jak jim svátost křtu chybí. Mezi nimi je i více vyhraněných nepřátel.

Běžný stav farnosti

Ve farnosti se věřící běžně stýkají se společenstvím církve. Proto je chápání církve zásadní záležitostí pro život farnosti. ... V celé republice je jeden kněz cca na 2500 katolíků.

Daleko důležitější je, jak věřící žijí a jak píní to, po od nich dnes církev žádá. Výstřelky v životě lidí, kteří pravidelně chodí do kostela jsou zcela výjimečné. Ovšem vytváření opravdového společenství a evangelizační působení ve farnosti jsou bohužel také jen výjimečné. Často jde knězi i věřícím jen o zpomalení úbytku lidí v kostele. Ani komunikace mezi duchovním správcem a farníky nebývá dostatečná. Působí zde ostych i nedůvěra a velmi často i představa, že setkávání mimo bohoslužbu je zbytečné. Živý kontakt mezi věřícími bývá ještě žalostnější, nejsou vzácné případy nenávisti mezi nimi. Nutno říci, že v celé řadě farností se s tímto stavem nechtějí smířit a že se o

obnovu poctivě snaží. Jsou to ovšem vzácné výjimky.

Běžná je i představa, že farnost zde je pro uspokojení náboženských potřeb lidí, kteří o to mají zájem. Lidé mají bohužel jen málo potřeb a zájemců vzhledem k celkové populaci je ještě méně. Misijní úkoly celé církve a z toho plynoucí povinnosti všech křesťanů jsou většinou neznámé a praktické důsledky píní jen zlomek věřících. V "lepších" farnostech funguje chrámový sbor, je dost ministrantů, věřící zabezpečují finančně potřeby farnosti. To je sice velmi hodné chvály, ale i zde jde často více méně jen o tradici, jinde nemají tyto aktivity základ v opravdové víře.

Změnila se nauka církve?

Než budeme mluvit o současné nauce o církvi, musíme si odpovědět na otázku, zda současná nauka je nebo není jiná než dříve. Církev má přece uchovávat neporušené to, co jí Kristus odkázal, a nelze k tomu nic přidávat a nic nelze měnit. Žádný koncil, ani ten poslední, nemá na nic podobného právo.

Přesto je třeba konstatovat, že ke změnám v církvi docházelo čas od času vždy. Ke změnám docházelo tehdy, když se církev potkala s novým prostředím nebo s novým způsobem myšlení a života. Na tuto změnu musela reagovat tak, aby původní nezměněná nauka byla doplněna novým pohledem na nové skutečnosti právě ve světle neměnitelných zásad. Takto přibývalo dogm. at a instrukcí pro život v církvi a vždy s prospěchem pro všechny. Je to jeden z projevů Kristova slibu, že bude stále se svými a nenechá je zahynout. Je tomu samozřejmě tak i s II. vatikánským koncilem.

Před koncilem se např. kladl důraz na to, co členy hierarchie od laiků odlišuje, nyní se zdůrazňuje to, co je všem společné, že tedy celý Boží lid tvoří jednotu, aniž by se Kristem dané odlišnosti zamlčovaly.

Současná nauka o církvi

Koncil se zaměřil na vyhlášení toho, co církev je a jak má vypadat její působení. K tomu, co je cílem této knížky, se vyjadřují čtyři konstituce (o církvi, o Božím zjevení, o posvátné liturgii a o církvi v dnešním světě) ... Jejich znalost a pochopení jsou velmi důležité a nelze než doporučit, aby se s nimi každý seznámil. Tato kapitola nemůže obsáhnout celou nauku o církvi. Kdo ji chce poznat, musí si přečíst celé uvedené dokumenty a pasáže v novém katechismu. Zde uvedeme jen heslovitě ty části, které jsou nutné jako výchozí body k obrazu farnosti zítřka.

"Světlem národů je Kristus a církvi jas toho světla září na

tváři. Církev je jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva" (LG1). "Celá církev se ukazuje jako lid sjednocený působením jednoty Otce i Syna i Ducha svatého" (LG 4). Církev je tedy jediným Božím lidem: "Neboť ti, kteří věří v Krista, ... nakonec vytvářejí...lid Bohu patřící jako vlastnictví" (LG 9). "Církev je společnost vybavená hierarchickými orgány i Kristovo tajemné tělo, viditelné shromáždění i duchovní společenství, pozemská církev i církev obdařená nebeskými dary. Je zároveň svatá i stále potřebuje očist'ování a jde trvale cestou pokání a obnovy" (LG 8).

"Liturgie je vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla. Vždyť apoštolská práce je zaměřena k tomu, aby se všichni, kdo se vírou a křtem stali Božími dětmi, shromáždili v jedno a uprostřed církve chválili Boha, účastnili se oběti a jedli se stolu Páně" (SC 10). "Právem se tedy liturgie chápe jako vykonávání kněžství Ježíše Krista" (SC 7).

"Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid" (LG 9). "Člověk je totiž v jádru své přirozenosti bytost společenská a bez vztahu k ostatním nemůže žít ani rozvíjet své vlohy" (GS 12). "Kristus Pán z nového lidu udělal kněze Boha, svého Otce. Všeobecné kněžství věřících a kněžství služebné čili hierarchické se od sebe liší podstatně a ne pouze stupněm. Přesto jsou ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé má účast na jediném kněžství Kristově" (LG 10). "Duch svatý rozdává mezi věřící každého stavu také zvláštní milosti, kterými je činí schopnými a pohotovými přijímat různé práce či úkoly užitečné pro obnovu a další rozvoj církve. Posouzení jejich pravosti a řádného' používání náleží církevním představeným. Jim zvláště přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a držet se toho, co je dobré" (LG 12). "Mezi dary vyniká milost udělená apoštolům, jejichž pravomoci podřizuje sám Duch i charizmatiky" (LG 7). "Ačkoli někteří jsou z Kristovy vůle ustanoveni pro jiné jako učitelé, rozdávatelé tajemství a pastýři, přece je mezi všemi opravdová rovnost v důstojnosti a v činnosti společné všem věřícím" (LG 32). "Na každého Kristova učedníka připadá příslušný díl závazku šířit víru" (LG 17). "Putující církev je svou podstatou misionářská" (AG 2). "Neboť když byli (laici) křtem včleněni do tajemného těla Kristova a biřmováním utvrzeni silou Ducha svatého, sám Pán je pověřuje apoštolátem" (AA 3). "Takový apoštolát však nezáleží pouze ve svědectví života. Pravý apoštol hledá příležitost hlásat Krista slovy bud' nevěřícím, aby je